

Sygn. akt: I C 1319/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2015 r. w G.

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 21.217 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 września 2010r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. kosztami procesu obciąża powoda w 57% zaś pozwanego w 43% pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód M. W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych (...) S.A. w W. i J. R. kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9.07.2010r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu.

Powód wskazał, iż jest właścicielem bardzo rzadkiego samochodu marki B. model (...), rok prod. 1985, który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji w dniu 9.07.2010r. z winy pozwanej J. R., która została za to ukarana mandatem karnym. Dodał także, iż zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który uznał naprawę za ekonomicznie nieuzasadnioną i ustalił odszkodowanie na kwotę 12.285 zł stanowiące różnicę pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody tj. 14.100 zł a pozostałościami – 1815 zł. W ocenie powoda kosztorys pozwanego jest nieprawidłowy, gdyż nie uwzględnia faktu, iż sporny pojazd jest samochodem kolekcjonerskim, bardzo rzadkim i bardzo drogim – około 20.000 euro. Ponadto nie uwzględnia wszelkich zniszczeń i wartości rzeczywistych cen części zamiennych. Zdaniem powoda koszt części zamiennych wynosi około 40.464,87 zł, zaś robocizna około 10.000 zł.

(pozew k. 2 – 6, pismo k. 17)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż przedmiotową szkodę rozliczył jako szkodę całkowitą zgodnie z art. 363 § 1 k.c. Koszt naprawy pojazdu był bowiem znaczny i mógł przekroczyć wartość pojazdu, dlatego też jego naprawa została uznana za ekonomicznie nieuzasadnioną. Zdaniem

pozwanego ustalił on wartość rynkową pojazdu jak i pozostałości w sposób prawidłowy, zarzucając, iż powód nie wykazał wysokości poniesionych kosztów naprawy, ani też wartości pojazdu przed i po zdarzeniu wskazanych w pozwie.

(odpowiedź na pozew k. 33 – 35).

Postanowieniem z dnia 26 marca 2012r. Sąd Rejonowy w Gdyni umorzył postępowanie w stosunku do J. R. z uwagi na cofnięcie pozwu w stosunku do niej.

(postanowienie k. 70, pismo k. 63)

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Gdyni umorzył postępowanie ponad kwotę 31.461 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10.09.2010r. z uwagi na cofnięcie pozwu w tym zakresie.

(postanowienie k. 368, pismo k. 358)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2010r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda M. W. marki B. (...) o nr rej. (...), rok prod. 1985, który jest pojazdem bardzo rzadkim o walorach kolekcjonerskich, zabytkowych.

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne; zeznania powoda k. 76 - 77).

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 12.285 zł rozliczając szkodę jako całkowitą i przyjmując, iż wartość pojazdu sprzed szkody wynosiła 14.100 zł, zaś w stanie uszkodzonym 1815 zł.

(okoliczności bezsporne).

Wartość nieuszkodzonego pojazdu powoda marki B. (...) w dniu szkody wynosiła 45.561 zł brutto, zaś w stanie uszkodzonym 11.059 zł brutto. Natomiast koszt naprawy pojazdu wyniesie minimum 54.530,17 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. R. k. 303 – 318, ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. R. k. 352 - 353, pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. R. k. 392 – 398 i 452 - 465, opinia biegłego sądowego M. Z. k. 188 – 232, uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. Z. k. 254 - 257).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Sąd dal wiarę również zeznaniom powoda odnośnie stanu pojazdu i sposobu jego użytkowania przed szkodą oraz poczynionych nakładów, które w ocenie sądu są rzeczowe, logiczne i brak jest jakichkolwiek podstaw do ich podważenia. Ponadto Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego M. R. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 9.07.2010r. oraz wartości pojazdu przed i po wypadku. W tym miejscu wskazać należy, iż problem w niniejszej sprawie wynikał z faktu, iż sporny pojazd jest pojazdem bardzo starym i rzadkim, a jednocześnie nie zarejestrowanym jako pojazd zabytkowy. Powyższe nie tylko powoduje, iż wyliczenie kosztów naprawy pojazdu czy też jego wartości jest bardziej skomplikowane niż typowego pojazdu, ale także wymaga posiadania przez biegłego specjalnej wiedzy odnośnie pojazdów zabytkowych. Z tych też względów sąd z uwagi na brak wiedzy biegłego M. Z. odnośnie wartości tego typu pojazdów dopuścił dowód z opinii innego biegłego M. R., który posiada kwalifikacje również do wyceny pojazdów zabytkowych i historycznych. W ocenie Sądu opinia biegłego M. R. wraz z opiniami

uzupełniającymi stanowi pełnowartościowy dowód na powyższe okoliczności. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w swoich opiniach uzupełniających szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów stron odpierając je w sposób logiczny i rzeczowy a także podtrzymując w całości złożoną opinię. W odniesieniu do opinii biegłego sądowego M. Z. sąd zważył, iż co prawda biegły ten nie posiadał wiedzy odnośnie pojazdów zabytkowych, to jednak jak wynika z opinii biegłego M. R. wyliczone przez niego koszty naprawy spornego pojazdu zostały wyliczone w sposób prawidłowy i poprawny. Z tych też względów sąd uznał ją za wiarygodną, choć nie stanowiła ona głównej podstawy dokonanych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia ostatecznie od pozwanego kwoty 31.461 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.09.2010r. do dnia zapłaty. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość należnego odszkodowania i sposobu jego wyliczenia, a w szczególności czy naprawa spornego pojazdu przewyższa jego wartość sprzed szkody.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W konsekwencji w pierwszej kolejności w ocenie sądu należało ustalić ekonomiczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda, co pozwoli na jednoznaczne stwierdzenie w jaki sposób niniejsza szkoda winna zostać rozliczona. Podkreślić bowiem należy, iż w przypadku ustalania wysokości szkody z tytułu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel nie ma możliwości w sposób dowolny przyjmować, czy doszło do szkody całkowitej czy częściowej. Zawsze zakwalifikowanie szkody jako całkowitej następuje w przypadku przekroczenia przez koszty naprawy wartości pojazdu sprzed szkody. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż zgodnie z art. 824¹k.c. odszkodowanie nie może przewyższać wartości szkody. Skoro zatem jak wynika z opinii biegłego sądowego M. R. wartość pojazdu powoda sprzed szkody wynosiła 45.561 zł, to zobowiązanie pozwanego do pokrycia kosztów jego naprawy przekraczającej wartość pojazdu jest nieuzasadnione. Powód zostałby bowiem w ten sposób wzbogacony kosztem pozwanego. Z tych też względów wobec rozbieżności stron co do wysokości niezbędnych i celowych kosztów naprawy pojazdu powoda sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego M. Z. a następnie M. R. z których wynika, iż koszty naprawy pojazdu powoda przewyższają wartość pojazdu sprzed szkody i to bez względu na wskazany przez biegłych wariant naprawy. W związku z powyższym Sąd przyjął, z czym strony się zgadzały, iż powstała po stronie powoda szkoda jest szkodą całkowitą, a należne odszkodowanie winno zostać wyliczone jako różnica pomiędzy wartością pojazdu w stanie przed szkodą a wartością jego pozostałości tj. w stanie uszkodzonym. Biegły ustalił przy tym, iż wartość pozostałości wynosi 11.059 zł, czego ostatecznie strony nie kwestionowały. W związku z tym zdaniem sądu szkoda jaka powstała po stronie powoda wynosi 34.502 zł. Skoro zaś bezspornie pozwany wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 12.285 zł, to obecnie należy się powodowi kwota 22.217 zł jako różnica pomiędzy w/w kwotą 34.502 zł a kwotą 12.285 zł już wypłaconą.

W świetle powyższego, Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie zapłaty kwoty 22.217 zł za w pełni zasadne i w punkcie I wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 824¹k.c. i art. 363 § 1 k.c. zasądził taką kwotę od pozwanego na rzecz powoda, oddalając tym samym w punkcie II wyroku powództwo w pozostałym zakresie na podstawie powyższych przepisów. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe od w/w kwoty od dnia 10 września 2010r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie. Sąd zważył bowiem, iż powód zgłosił szkodę pozwanemu, a zatem po upływie terminu pozwany winien wypłacić pełną kwotę odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając strony kosztami w stosunku do stopnia wygrania procesu tj. powoda w wysokości 57%, zaś pozwanego w wysokości 43% pozostawiając szczegółowe rozliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu z uwagi na konieczność rozpoznania jeszcze jednego wniosku biegłego o przyznanie wynagrodzenia. Sąd tym samym nie przychylił się do wniosku powoda o nieobciążanie go kosztami z uwagi na trudności w oszacowaniu wartości pojazdu powoda, albowiem takie trudności miał nie tylko powód, ale również pozwany. Co więcej jedynie 2 biegłych sądowych z zakresu szacowania pojazdów posiada wiedzę w zakresie takich pojazdów o walorach zabytkowych, kolekcjonerskich. Z tych też względów w ocenie sądu brak było podstaw do obciążenia kosztami tylko jednej ze stron, tym bardziej, iż powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika pomimo wskazywania, iż domaga się ostatecznie kwoty zasądzonej w wyroku nie cofnął pozwu w pozostałym zakresie co skutkowało oddaleniem powództwa.